

Люблю той вік нагий, коли, теплом багатий,  
Клав позолоту Феб на чистий мармур статуй,  
А жінка й чоловік, моторні і міцні,  
Втішалися життям без страху та брехні,  
І промінь із небес їм пестив груди й спину,  
Здоров'ям повнячи тілесну їх машину;  
Кібела лагідна в достатку благ земних  
Не мала за тягар кормить дітей своїх,  
А, наче мати, всіх зарівно доглядала  
І молоком сосків все суще напувала.  
Могутній чоловік цинив, як вищий дар,  
Жону свою, він був достойний володар,  
Вона ж була як плід, без ґанджу і без цвілі,  
Із чистим полиском на благороднім тілі!  
Поете наших днів, коли захочеш ти  
Мужчин та їх жінок величчя нагоди  
Побачити тепер, у душу холод рине,  
І відсахнешся ти од хмурої картини:  
О, гидь потворних тіл, що будять жаль і сміх!  
Побачиш плюсклих тут, пузатих і кривих;  
Покручені хребти; он ті гладкі, пикаті,  
А ті гримлять кістями, немов з розп'яття зняті!  
Сказати б, ще дітьми користі Бог лихий  
В залізо їх повив, байдужий і глухий!  
А ці жінки, худі, пом'яті, блідоусті,  
Страшні породження, погрузлі у розпусті;  
Дівчата, що спішать до матірніх гріхів,  
Заледве їхній час плодитися наспів!  
Щоправда, у племен, спотворених фізично,  
Новітня є краса, старим вікам незвична:  
Торкнула лиця їм сердечних ран печать —  
Красою туги нам її годиться звать.  
Та всі ці витвори новітніх муз спізнілих  
Не перешкоджають нам, поріддю хворобливих,  
Торгашеських часів — віддять належну дань

Пресвітлій юності з безмежжям поривань,  
Веселій і ясній, як чистих вод потоки,  
Котра, мов граючись, розносить на всі боки,  
Як весняні квітки або небесну синь,  
Свій аромат, пісні і ніжності жарінь.